

Ljubomir Kljakić: Dijabolički smeh smrti

By [Aleksandar Dunderin](#)

Global Research, January 19, 2012

[Pečat](#) 22 December 2011

Откуд и како се током читавог 20. века и у првим декадама 21, одржава, јача и шири култура рата, култура агресије, култура насиља, злочина, смрти и убиства? Пред ким се то квалификују социопате и психопате са самог врха светске пирамиде моћи и власти, када се тако дисциплиновано и ритуално радују и грохотом смеју у тренуцима ратних злочина и убистава? Део одговора на ова питања могу се пронаћи у књизи нашег саговорника „Криза. Корисни идиоти и колапс Србије“

Овога децембра, у издању „Печата“ и Фонда „Слободан Јовановић“ из штампе је изашла нова књига нашег познатог политиколога и публицисте Љубомира Кљакића „Криза. Корисни идиоти и колапс Србије“. Трагајући већ две деценије за одговорима на тешка питања наше људске егзистенције, које стоје у нераскидивој вези са политичком историјом Србије, али и актуелном кризом на Косову и Метохији, те нашим евроинтеграцијама, Кљакић је сачинио обимну студију која представља трајни допринос нашој историографији и политичким наукама.

У књизи „Криза. Корисни идиоти и колапс Србије“ понудили сте многе одговоре на питања која муче свакога ко на свет гледа отворених очију и о томе размишља. Можете ли нашим читаоцима да приближите централни тематски круг књиге и главне идеје?

Поменућу нека од тих питања.

Зашто се у „стању“ историјске кризе налазимо већ 35, сада већ и 36 година? Зашто и данас бруто домаћи производ Србије (БДП) износи једва око 65 одсто БДП Србије из 1989, који је у тој такође кризној години, дакле 1989, био приближно једнак БДП-у из 1971-1974? Зашто се догодило да Србија према пројекцијама може да достигне БНП из 1989, односно из 1971-1974, тек за 20 година, дакле око 2030, и то под претпоставком идеалних услова који би током двадесетогодишњег периода омогућавали стопу раста БДП од најмање пет одсто на годишњем нивоу? Зашто су ти идеални услови под владајућим концептуалним претпоставкама мало вероватни? Зашто се догодило да је безмало шездесетогодишњи развојни потенцијал Србије (од 1971-1974. до 2030) практично поништен? Зашто су током деценија системски и систематски уништавани, а најзад и уништени, сви капацитети (морални, индустријски, развојни, технолошки, инфраструктурни, научни, образовни, универзитетски, одбрамбени, финансијски, пољопривредни), који су мукотрпно грађени током читавог 20. века, а на којима је Србија заснивала своју компаративну предност? Зашто се догодило да оно што се данас назива „економски систем

Републике Србије“ није ништа друго него гротескни „постмодернистички“ конструкт склепан од руинираних остатака економије из седамдесетих година 20. века, тог последњег великог инвестиционог циклуса који памтимо, од тзв. „неолибералне доктрине шока“, „контролисане дезинтеграције“, „дерегулације“ и „приватизације“, од опсена службене пропаганде о светлој будућности „евроатлантски интегрисане“ Србије која ће доћи онда када Србија „испуни све услове“ и, најзад, од вулгарних лажи? Зашто сваки српски град, свака варошица и свако село данас представљају тужне споменике грандиозних успеха деиндустријализације, деурбанизације, деаграризације, демодернизације, депопулације, девастације и деморализације Србије? Зашто је матрица за контролисану, зависну и надзирану Србију поново на сцени историје? Зашто се Србија налази под режимом „меке“ окупације?

Трагајући већ дуго за одговорима на ова - и друга - отворена и тешка питања наше људске егзистенције, и овде сам, у књизи „Криза. Корисни идиоти и колапс Србије“, следио методолошка упутства, тако рећи аксиоме које је поставио још Хераклит у 6. веку п.н.е. Наиме, према Хераклиту, „Право устројство ствари воли да се крије“, као што каже у фрагменту бр. 8, а „Невидљиви склоп јачи је од видљивог“, како гласи његов фрагмент бр. 9 - оба наведена према критичкој систематизацији Мирослава Марковића. Кроз досадашњу историју, дакле за протеклих 2.500 година од Хераклита, ове полазне премисе вишеструко је потврдила историја људског знања уопште, а историја филозофије и наука посебно.

Следећи, дакле, ова упутстава, посматрајући наше локалне и светске послове као два посебна својства једне те исте, јединствене стварности, и то из идеалне стајне тачке као што је то Србија, у књизи „Криза. Корисни идиоти и колапс Србије“ настојао сам да отворим врата стварности чије „право устројство ствари воли да се крије“, да осветлим њен „невидљиви склоп (који је) јачи од видљивог“ и, што је посебно важно, да артикулишем употребљив концептуални оквир за даље истраживање тако структурираног света. Нешто од онога што сам видео када сам закорачио кроз врата стварности чије „право устројство ствари воли да се крије“ и суочио се са њеним „невидљивим склопом (који је) јачи од видљивог“, сваки радознали читалац наћи ће на страницама моје књиге. Тада ће радознали читалац моћи да донесе властити суд о дометима и резултатима читаве ове пустоловине.

Ипак, можете ли ово мало да појасните?

Покушаћу да то урадим уз помоћ једне кратке и поучне приче из савременог живота која се уобличила у време док се радило на припреми „Кризе“ за штампу, она недвосмислено потврђује ваљаност Хераклитових полазних премиса и методолошких упутстава.

Био је 18. октобар 2011, када је Хилари Родман Клинтон, државни секретар САД-а, током петочасовног боравка у Триполију јавно захтевала да Моамер ел Гадафи буде или ухваћен, или убијен. Два дана касније, 20. октобра, на изласку из Сирта, НАТО авиони (британски, француски или норвешки) уз логистичку подршку САД-а из ваздуха и космоса, и Немачке на терену (мрежа тајних агената и сарадника немачког БНД у Либији и на Блиском истоку уопште), бомбардовали су, ракетирали и митраљирали конвој аутомобила у којима се налазио Гадафи. Он је тада био рањен, затим је ухапшен, потом мучен, најзад и хладнокрвно убијен са два метка испалена у

главу и стомак. Истовремено, док су се ови координисани догађаји одвијали, у свом вашингтонском Кабинету Хилари Родман Клинтон примила је екипу телевизијске корпорације ЦБС-а, па су присутни новинар, камерман и тонски сниматељ били у ексклузивној прилици да свету пренесу тренутак у којем државни секретар САД-а преко свог „блекбери“ телефона добија СМС поруку (sic!) да је Моамер ел Гадафи убијен. Тада је, парафразирајући „Veni, Vidi, Vici“ – „Дођох, видех, победих“, познату изреку Гаја Јулија Цезара, смејући се кокетно и од срца, у камеру ЦБС-а рекла: „Дођосмо, видесмо, (он) погине“.

Поводом овог бизарног догађаја, а нарочито због јавног демонстрирања тако искрене социопатске и психопатске равнодушности и радости над једним ратним злочиним и убиством, неки критичари скренули су пажњу на паралелу која се може повући између Хилари Родман Клинтон и две жене утицајне у 16. и 17. веку. То су мађарска грофица Елизабета Батори од Трансилваније (1560-1614, историја је памти као „крваву грофицу“ и највећег женског серијског убицу, сматра се непосредно одговорном за 650 сурових ритуалних убистава, махом жена и девојака из Трансилваније; легенда о крволочном Владу Дракули, Грофу Дракули, наводно је прича о Елизабети Батори) и Ана де Суса Нзинга Мбандае (1583-1663), владарка краљевства Ндонго и Матамба у југозападној Африци (према Маркизу де Саду, који о Нзинги Мбанде пише у „Филозофији у будоару“, а на основу једне тадашње историје њеног живота, Нзинга је била жена која је „жртвовала своје љубавнике“ из личног харема од више стотина мушкараца различите старосне доби; приписује јој се више од 1.000 ритуалних убистава).

Три дана после Хилари Родман Клинтон, која је 18. октобра прво наредила да Гадафи буде или ухваћен, или убијен, а онда се 30. октобра не само искрено радовала и смејала због убиства тог човека, него је учинила све да то уради пред новинарима и камерама ЦБС-а и да читав свет буде о томе обавештен, дакле 23. октобра, и председник САД-а Барак Хусеин Обама сазвао је посебну конференцију за новинаре поводом тог истог догађаја. Поздравио је убиство Гадафија као добру вест, а своју изјаву завршио је тако што је заправо рекао да је ово убиство више него добродошло јер наводно потврђује и оснажује америчку моћ и светско вођство. Обама је, наиме, подсетио да је Гадафијева смрт „дошла“ у време „када видимо јачање америчког вођства широм света. Одстранили смо вође Ал каиде, и на путу смо да победимо. Завршавамо рат у Ираку и почињемо транзицију у Авганистану. А сада, радећи у Либији са пријатељима и савезницима, показујемо шта све колективна акција може да постигне у 21. веку“.

Овакав ток догађаја никога не треба да чуди. Сетићемо се, било је то колико јуче, у недељу 1. маја 2011, око 16:00 сати по времену источне обале САД-а, када су Барак Хусеин Обама и Хилари Родман Клинтон са малом групом највиших функционера америчке администрације, сабијени у малој просторији Беле Куће, преко компјутера нетремице пратили живи сателитски пренос операција „Нептуново копље“ и без даха ишчекивали исход. Операцију је ауторизовао и наредио сам Обама, ЦИА је била њен носилац, тим тзв. „фока“, командоса америчке Ратне морнарице из састава америчке Команде здружених специјалних операција био је задужен да је спроведе на терену, а одвијала се у пакистанском граду Абутабаду, смештеном у долини Ораш, 50 километара североисточно од Исламабада, главног града те земље. Најзад, у понедељак 2. маја 2011, у 01:00 сат по локалном пакистанском времену, односно у недељу, 1. маја 2011. године, у 16:00 сати по времену источне обале САД-а, Барак

Хусеин Обама, председник САД-а, Хилари Родман Клинтон, државни секретар САД-а, као и група највиших функционера америчке администрације, захваљујући директном сателитском преносу, и сами су видели да је управо у том часу, пред њиховим очима, убијен Осама бин Ладен...

Пре неки дан, у недељу 18. децембра, америчка новинска корпорација „Асошијетед прес“ објавила је резултат традиционалне анкете међу америчким новинарима о најзначајнијој новинарској причи у 2011. години. Са 128 првих места, од 247 укупно анкетираних, убиство Осаме бин Ладена налази се на првом месту као најзначајнији од свих светских догађаја у 2011. години...

Али то није први пут да присуствујемо актима јавног, дубоко узнемирујућег глорификовања силе, ратног злочина и вулгарног убиства у светским пословима. Није ли то већ дуго саставни део јавне политике коју спроводе администрације у Вашингтону?

Потпуно сте у праву. Из неког разлога, ова нападна, дубоко узнемирујућа глорификација сирове силе, ратног злочина и вулгарног убиства као јединог исправног решења у светским и локалним пословима, заиста је већ саставни део јавне политике коју спроводе администрације у Вашингтону. Ритуални дијаболички смех заштитни је знак те политике. Тај дијаболички смех рефлектује социопатске и психопатске димензије политике коју симболизује. Бројни данас доступни документи недвосмислено потврђују да је политика ритуалног дијаболичког смеха у новије време нарочито усавршавана и унапређивана током операција које су САД и најближи савезници те земље водили током десетогодишњег рата, па југословенско наслеђе у последњој деценији 20. века, од 1991. до 2001, на територији изворне Југославије, а нарочито током рата који су 1999. године САД и НАТО водили против СРЈ, односно Србије.

Један догађај који то илуструје на веома уверљив начин, догађај који је, такође, део наше поучне приче из савременог живота у којој одзвања дијаболички смех, заслужује да се помене овом приликом. Одиграо се у четвртак, 22. априла 1999, нешто пре 20:00 сати по времену Источне обале САД-а, када је у Вашингтону, у престижном „Клубу страних дописника“, пре него што ће бити додељене годишње новинарске награде, пред више стотина присутних новинара, реч добио и главни гост те вечери, Ричард Холбрук, у том часу кандидат за амбасадора САД-а при ОУН-у. „Он је ту, он је тамо, он је свуда“, раздрагано је Холбрука најавила насмејана водитељка тог догађаја, једна од уредница ТВ мреже НБЦ и препустила му микрофон да присутне обавести о својим погледима на спољну политику САД-а.

Међутим, десетак минута касније, Холбрук је, као у неком узбудљивом холивудском филму, неочекивано прекинуо свој говор о спољној политици САД-а, као што ће се испоставити због догађаја од изузетне важности за ту исту политику. Тај догађај од изузетне важности за политику САД-а одиграо се само десетак минута раније, али на другом крају света. Наиме само десетак минута раније, овде у Београду, био је већ петак, 23. април 1999, 02:06 сата по централно-европском времену, када су НАТО авиони бомбардовали зграду „РТС“-а и на лицу места убили 16 радника „РТС“-а. Холбрук је са неколико стотина присутних америчких новинара ексклузивно поделио ову вест коју је био управо примио.

„Ајсон Џордан (тада председник ТВ мреже Си-Ен-Ен) рекао ми је пре него што је

дошао да је у ваздушним ударима погођена и уништена 'Телевизија Србије', тако да је барем привремено престала са емитовањем. Верујем у то што ми је и како ми је рекао Ајсон, као што верујем у све што чујем на Си-Ен-Ену", рекао је Холбрук. „Двораном се проломио смех“, наводи Еми Гудман, сведок тог догађаја, уредница и водитељка програма „Демократија одмах!“ (емитује се преко Радио „Пацифика“ и мреже од више стотина јавних радио станица у САД-у), такође присутна те вечери са својим сарадником Џеремијем Скехилом, будући да очекују уручење једне од награда за њихов пројекат „Нигеријска нафтна диктатура“. Када се смех мало утишао, Холбрук је још додао: „Реч је о изузетно важном и, држим, повољном развоју догађаја“. После тога, „као на знак, стотине новинара, који се наводно придржавају начела новинарства, почело се смејуљити – због ратног злочина против новинара“, сведочи Еми Гудман.

Када је Холбрук завршио свој говор, у тренутку док је салом одјекивао френетичан аплауз присутних, Џереми Скехил је вичући поставио једно питање за које ће одмах сазнати да је забрањено. „Господине Холбрук, ви сте после Споразума из Рамбујеа председнику Милошевићу поставили ултиматум, а све од тог тренутка говорите како ти споразуми не позивају на окупацију Југославије. Па ипак, у Додатку Б се каже да ће НАТО имати право на слободно и неограничено кретање кроз целу Југославију. Није ли реч о окупацији на коју не би пристала ниједна суверена држава?“, питао је Скехил. Обезбеђење је реаговало у складу са инструкцијама – двојица полицајаца одмах су почела да гурају Скехила према излазу...

То, свакако, нису једини примери злочина Запада које наводите у вашој књизи...

Примера има колико хоћете, као што то добро документује серија политичких убистава која се одиграла и одиграва се на отвореној сцени светских послова и пред нашим очима. Занимљиво је да су на подједнако социопатски и психопатски начин, са истим дубоко узнемирујућим, дијаболичким смехом, јавно биле прослављане и смрт Слободана Милошевића, и Садама Хусеина, и Осаме бин Ладена и Моамера ел Гадафија... Поступак је у свим случајевима идентичан – прво се унапред осуђени демонизују у домаћој и светској јавности, против њих се затим води тотални психолошки и пропагандни рат и, у трећој фази, против њих се примењује несразмерно супериорнија сила оружја са циљем да буду физички, психолошки, социјално, економски и на бројне друге начине убијени. Онда следи оргија трибалистичког славља „новог доба“, са ритуалним, дијаболичким смехом као својом круном.

Тај ритуални, дијаболички смех свакако није смех о чијој нас творачкој и ослободилачкој снази Михаил Бахтин обавештава у књизи „Стваралаштво Франсоа Раблеа и народна култура Средњег века и Ренесансе“, а Милан Будимир у студији „Порекло европске сцене“...

Откуд трибалистички култ убиства и смрти? Откуд и како се током читавог 20. века и у првим декадама 21, одржава, јача и шири култура рата, култура агресије, култура насиља, злочина, смрти и убиства? Откуд ритуални смех? Пред ким се то квалификују социопате и психопате са самог врха светске пирамиде моћи и власти, када се тако дисциплиновано и ритуално радују и грохотом смеју у тренуцима ратних злочина и убистава?

Део одговора на ова питања заинтересовани читалац наћи ће у мојој књизи „Криза. Корисни идиоти и колапс Србије“.

The original source of this article is [Pečat](#)
Copyright © [Aleksandar Dunderin](#), [Pečat](#), 2012

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Aleksandar Dunderin](#)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca